

ชาวไทยเขมร : พหุวัฒนธรรมในบริบทสังคมไทย

ณรงค์ฤทธิ์ สุขสวัสดิ์¹

บทคัดย่อ

ชาวไทยเขมรในพื้นที่อำเภอโป่งน้ำร้อน จังหวัดจันทบุรี เป็นกลุ่มชนชาติพันธุ์เขมรแบบเดียวกับกลุ่มชาวเขมรที่อาศัยอยู่ในประเทศกัมพูชา และพื้นที่อีสานตอนใต้ กลุ่มชนอาศัยอยู่ก่อนจะมีการขีดแบ่งพรมแดนระหว่างไทยกับกัมพูชา ที่ได้แบ่งความเป็นพี่น้องทางชาติพันธุ์ออกเป็นสองกลุ่ม ตัดขาดวัฒนธรรมที่มีอยู่ร่วมกันจนเกิดปรากฏการณ์ถอยห่างทางวัฒนธรรมระหว่างสองกลุ่มชน วิถีชีวิตและความเป็นอยู่ของชาวไทยเขมรจะเป็นวิถีแบบชาวชนบทที่เรียบง่าย อาศัยอยู่รวมกันเป็นกลุ่มหมู่บ้าน ศาสนะตาที่ตั้งอยู่ใจกลางชุมชนเป็นจุดศูนย์รวมจิตใจที่ชาวชุมชนศรัทธาเคารพนับถือ ประเพณี พิธีกรรมและความเชื่อของชาวไทยเขมรจะมีอยู่หลากหลายรูปแบบทั้งที่เกี่ยวกับวงรอบชีวิต เช่น กรูกำเนิดที่เชื่อว่าทุกคนที่เกิดมาจะเทพเจ้าประจำตัวมาทำหน้าที่ปกป้อง และพิธีโองป๊วะที่เป็นอัตลักษณ์เฉพาะกลุ่ม เป็นการรักษาพยาบาลที่ใช้ความร้อนของไฟมาเป็นเครื่องมือในการรักษา พิธีตามความเชื่อที่เกี่ยวกับชุมชนเช่นพิธีกรรมแซนควาย ที่ประกอบขึ้นเพื่อเชนสรวงเจ้าที่ไร่นาจาคอยปกป้องไร่นาจา พิธีกรรมตามความเชื่อที่เกี่ยวกับความเป็นมงคลต่อชีวิต เช่น พิธีแกครว้ที่ประกอบขึ้นเพื่อเป็นการสะเดาะเคราะห์เป็นต้น

คำสำคัญ : ชาวไทยเขมร, พหุวัฒนธรรม, สังคมไทย

บทนำ

ชาวไทยเขมร ที่มีอยู่ในประเทศไทยเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มชาติพันธุ์เขมร หรือจะเรียกอีกอย่างก็คือกลุ่มชาติพันธุ์เดียวกัน ซึ่งเป็นกลุ่มชนที่ใช้ภาษากลุ่มตระกูลภาษาออสโตรเอเชียติก และเป็นหนึ่งในกลุ่มชาติพันธุ์หลาย ๆ กลุ่มที่มีอยู่ในประเทศไทย

กลุ่มชาวไทยเขมรในพื้นที่อำเภอโป่งน้ำร้อน จังหวัดจันทบุรี เป็นกลุ่มชนกลุ่มที่อาศัยอยู่ดั้งเดิมมาตั้งแต่ครั้งโบราณ โดยได้อาศัยอยู่ในพื้นที่มาตั้งแต่ก่อนที่ประเทศไทยจะมีการปักปันเขตแดนอย่างชัดเจนกับราชอาณาจักรกัมพูชาใน พ.ศ. 2449 รัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ การปักปันเขตแดนนี้จัดทำโดยประเทศฝรั่งเศสที่เข้ามามีอำนาจปกครองเหนือกัมพูชา ซึ่งการปักปันเขตแดนส่งผลให้ประเทศไทยต้องเสียเมืองพระตะบอง (พิบูลสงคราม) เมืองเสียมราฐ และเมืองศรีโสภณ (บันเตียเมียนเจย) ให้กับประเทศฝรั่งเศสหลังจากที่ไทยปกครองเมืองทั้ง 3 มาเป็นเวลา 112 ปี คือตั้งแต่ พ.ศ. 2337 รวมทั้งไทยยังต้องเสียพื้นที่จังหวัดประจันตคีรีเขต (เกาะกง) ให้กับประเทศกัมพูชาอย่างถาวร การขีดแบ่งเส้นเขตแดนส่งผลให้กลุ่มชนชาวเขมรบางส่วนถูกแบ่งให้อยู่ในพื้นที่ฝั่งดินแดนประเทศไทยและได้กลายเป็นประชากรของไทย และได้กลายเป็นประชากรไทยโดยสมบูรณ์ตามประกาศพระราชบัญญัติสำหรับทำบัญชีคนในพระราชอาณาจักร ร.ศ.128 (พ.ศ. 2452) ของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวว่า

¹ อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

วิถีสังคมชาวไทยเขมร

ชุมชนของชาวไทยเขมรจะจัดตั้งหมู่บ้านในลักษณะรวมกันเป็นกลุ่มบ้าน หมู่บ้านหรือชุมชนจะมีจำนวนบ้านประมาณ 10 – 20 หลังคาเรือน เหมือนกับชุมชนชาวไทยภาคตะวันออกเฉียงเหนือและชาวไทยภาคเหนือ เริ่มต้นก่อตั้งชุมชนทุกคนในชุมชนจะเป็นกลุ่มที่เป็นญาติพี่น้องกัน อาจจะเป็นญาติที่สนิทสนมหรืออาจจะเป็นญาติห่าง ๆ และก็ยังมักมีบุคคลอื่นที่ไม่ใช่ญาติพี่น้องอยู่เข้ามาอาศัยอยู่ในชุมชนด้วยแต่ก็เป็นเพียงส่วนน้อย บุคคลเหล่านี้จะเข้ามาอาศัยในรูปแบบเข้ามาแต่งงานกับบุคคลที่อยู่ในชุมชน หรืออพยพมาจากชุมชนอื่นเพื่อเข้ามาทำมาหากินในชุมชน การก่อตั้งชุมชนจะก่อตั้งในสถานที่ใกล้กับแหล่งน้ำ เพราะน้ำคือปัจจัยหลักในการดำรงชีพ และน้ำยังเป็นแหล่งอาหารสำคัญที่มีทั้งสัตว์น้ำและพืชผักที่ขึ้นอยู่ข้างลำน้ำ อยู่รวมกันจนมีประชากรในชุมชนเพิ่มมากขึ้นจนขยายออกไปเป็นชุมชนขนาดใหญ่หรือแตกขยายจนเกิดเป็นชุมชนแห่งใหม่

ชุมชนที่ก่อตั้งขึ้นทุกชุมชนจะต้องมีการสร้างศาลชะตา (ตามคำเรียกของคนในชุมชน) หรือศาลพระภูมิเจ้าที่ไว้ในชุมชน และชาวบ้านในชุมชนก็จะไปอยู่เชิญชะตา หรือเจ้าที่มาประจำอยู่ที่ศาลเพื่อทำหน้าที่ดูแล และให้ความคุ้มครองคนในชุมชน ตามความเชื่อของชาวไทยเขมรเชื่อว่าชะตาหรือเจ้าที่คล้ายกับเทพารักษ์ที่ทำหน้าที่เฝ้าดูแลบ้านในบ้านทุกหลังคาเรือนจะต้องมี และชะตาก็คือเทพารักษ์ประจำชุมชนที่จะทำหน้าที่ดูแลปกป้องชุมชนและทุกคนในชุมชน ชะตาคือบรรพบุรุษของคนในชุมชนที่เสียชีวิตไปแล้วกลับมาทำหน้าที่ดูแลคนในชุมชน ชะตาจึงเป็นความจำเป็นอย่างสำคัญยิ่งของชุมชนที่จะต้องอยู่เชิญมาประจำชุมชนของตนเอง

เมื่อชุมชนก่อตั้งขึ้นก็จะต้องมีการปกครองคนในชุมชน ในอดีตระบบการปกครองของคนในชุมชนจะมีหัวหน้าบ้านเป็นผู้ทำหน้าที่ปกครอง หัวหน้าบ้านของชุมชนชาวไทยเขมรโดยส่วนใหญ่ก็จะเป็นคนเดียวกับผู้ที่ทำหน้าที่ดูแลศาลชะตา แต่หลังจากที่รัชกาลที่ 5 ได้ประกาศให้ตราพระราชบัญญัติปกครองท้องที่ ร.ศ. 116 ขึ้นใช้บังคับทั่วประเทศ โดยประกาศใช้บังคับเมื่อวันที่ 22 พฤษภาคม ร.ศ. 116 (พ.ศ. 2440) ระบบการปกครองของชาวไทยเขมรก็ได้เปลี่ยนมาใช้วิธีการปกครองระบบเดียวกันกับที่รัฐบาลประกาศใช้ โดยมีกำนันหรือผู้ใหญ่บ้านเป็นหัวหน้าปกครองชุมชนหรือหมู่บ้าน

ชาวไทยเขมรจะมีรูปแบบของสังคมในลักษณะ “สังคมมิตรไมตรี” ทุกคนในชุมชนจะมีความสัมพันธ์กันเป็นอย่างดี มีการช่วยเหลือกิจกรรมการงานของกันและกัน ไม่ว่าจะเป็นงานเล็กหรืองานใหญ่ทุกคนในชุมชนก็จะช่วยเหลือกันเป็นอย่างดี เช่นการทำนา ก็จะช่วยเหลือกันตั้งแต่จัดเตรียมดินไปจนถึงเก็บเกี่ยว หรืองานที่เกี่ยวกับพิธีกรรมประจำชุมชน เช่น แขนชะตา บ่อนแฉะแดต สังคมชาวไทยเขมรยังเป็นสังคมที่ให้ความเอ็นดูกับผู้มีอาวุสน้อยกว่า โดยผู้มีอาวุโสในชุมชนจะเรียกเด็กเล็ก หรือผู้มีอาวุโสน้อยกว่าว่า “เมียว” คล้ายกับชาวอีสานที่เรียกเด็กว่า “บักहां, อีहां” ชาวจีนที่เรียกว่า “อาต๋, อาหมวย” ชาวภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่เรียกว่า “อีหนู, ไ้หนู”

สังคมในระดับครัวเรือน จะมีความคล้ายคลึงกับสภาพสังคมของชาวไทยพื้นเมืองโดยทั่ว ๆ ไป คือจะเป็นระบบสังคมที่จะให้พ่อเป็นผู้ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าครอบครัวและทำหน้าที่หาเลี้ยงสมาชิกในครอบครัว แม้จะเป็นผู้ที่ทำหน้าที่ดูแลกิจกรรมภายในบ้าน เช่น หุงหาอาหาร รวมถึงเป็นระบบสังคมที่ให้เกียรติเพศชายในการดำเนินกิจกรรมหรือตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ ทั้งที่สำคัญและไม่สำคัญของครอบครัว จะไม่มีความขัดแย้งกันระหว่างเพศในเรื่องของการทำงาน ผู้หญิงมีความรู้สึกโดยสัญชาตญาณว่างานหนักและงานสำคัญจะเป็นหน้าที่ของเพศชาย ฝ่ายชายก็จะให้เกียรติผู้หญิงในเรื่องการจัดแจงสิ่งต่าง ๆ ภายในครอบครัว และฝ่ายชายจะยอมรับนับถือฝ่ายหญิงในเรื่องของความกตัญญูต่อบรรพบุรุษซึ่งฝ่ายหญิงจะเป็นผู้รับหน้าที่ดูแลบรรพบุรุษในยามแก่ตัวลง สาเหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะว่าการอบรมเลี้ยงดูบุตรหลานของชาวไทยเขมร เด็กที่เป็นเพศชายจะได้รับการฝึกฝนให้ทำงานนอก

¹⁷ ปี ต่อมาในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 ได้ทรงประกาศยกเลิก พระราชบัญญัติปกครองท้องที่ ร.ศ. 116 และประกาศใช้ พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ ฉบับที่ 1 พระพุทธศักราช 2457

บ้าน เช่น การปลูกข้าว การปลูกถั่วลิสง ส่วนเด็กเพศหญิงจะถูกอบรมเลี้ยงดูให้ทำงานภายในบ้าน เช่น หุงหาอาหาร เย็บปักเสื้อผ้า

ครอบครัวชาวไทยเขมรจะมีการอยู่รวมกันเป็นครอบครัวขยาย ในครอบครัวหนึ่งอาจประกอบด้วยปู่ย่าตายาย ลุงป้า น้าอา พ่อแม่ ลูกหลาน ครอบครัวใดที่มีลูกสาวหลายคนสมาชิกในครอบครัวก็มีแนวโน้มขยายมากขึ้นกว่าครอบครัวอื่น เพราะด้วยเหตุว่าชาวไทยเขมรโดยส่วนใหญ่หญิงชายที่แต่งงานกันพ่อแม่ฝ่ายหญิงจะให้ฝ่ายชายเข้ามาอยู่ในครอบครัวฝ่ายหญิง ด้วยสาเหตุว่าต้องการให้เข้ามาช่วยกิจการงานต่าง ๆ ของครอบครัว อีกทั้งสังคมของชาวไทยเขมรลูกสาวจะต้องทำหน้าที่ดูแลพ่อแม่ของตนเอง เมื่อแต่งงานก็จึงไม่สามารถจะออกไปอยู่ยังบ้านฝ่ายชายได้ โดยหญิงชายที่จะแต่งงานเริ่มครอบครัวใหม่จะไม่มีการบังคับใจให้แต่งงานกันโดยที่ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดไม่ยินยอม ผู้ชายก่อนที่จะแต่งงานมีครอบครัวใหม่ได้จะต้องบวชเรียนเพื่อทดแทนบุญคุณพ่อแม่ ทั้งยังเป็นการศึกษาในเรื่องศาสนาและเรื่องวิชาความรู้อื่น ๆ โดยชายชาวไทยเขมรจะบวชเรียนเมื่ออายุครบ 20 ปีบริบูรณ์เช่นเดียวกับกลุ่มชนอื่น ๆ โดยจะต้องบวชเรียนจนครบหนึ่งพรรษาจึงจะสึกออกมา ผู้ที่บวชเรียนแล้วจะได้รับการให้เกียรติจากสังคมเป็นอย่างมาก โดยจะเปลี่ยนสรพนามนำหน้าชื่อว่า “อันติด” ที่แปลเป็นไทยว่าทิด ผู้ที่ยังไม่ได้ผ่านการบวชเรียนชาวไทยเขมรจะใช้สรพนามนำหน้าชื่อว่า “แอง” ซึ่งแปลว่าเอ็ง หรือแก หรือไอ้

ชาวไทยเขมรเป็นกลุ่มชนที่มีชีวิตแบบเรียบง่าย ดำเนินชีวิตด้วยการประกอบอาชีพเกษตรกรรม และไม่ได้ทำเกษตรในเชิงพาณิชย์ การเกษตรจะแบบเลี้ยงชีพ ชาวไทยเขมรจึงทำการเกษตรแค่พอมีกินปีต่อปีไม่นิยมสะสม การเกษตรที่นิยมก็คือการข้าว ซึ่งข้าวที่นิยมปลูกจะเป็นข้าวเจ้าโดยจะปลูกแปลงข้าวไร่มากกว่าปลูกแบบข้าวนา ด้วยเหตุชุมชนของชาวไทยเขมรเป็นชุมชนที่อยู่ในพื้นที่ราบภูเขา มีพื้นที่ลุ่มต่ำที่จะทำเป็นแปลงนาข้าวได้น้อย ชาวไทยเขมรเป็นกลุ่มชนที่นิยมรับประทานข้าวเจ้าเป็นหลักจึงปลูกแต่ข้าวที่เป็นพันธุ์ข้าวเจ้าไม่มีนิยมการปลูกพันธุ์ข้าวเหนียว

วิถีการทำมาหากินของชาวไทยเขมร

“เสตสะเก็จ” หรือคำไทยคือเศรษฐกิจของชาวไทย ด้วยชาวไทยเขมรเป็นกลุ่มชนที่อยู่ในดินแดนที่ห่างไกลจากศูนย์กลางความเจริญ หรือเรียกอีกอย่างว่าอยู่ในบริเวณชายขอบของความเจริญ จึงส่งผลให้ระบบเศรษฐกิจของชาวไทยเขมรจะเป็นระบบเศรษฐกิจเพื่อการยังชีพ การทำมาหากินจึงเป็นไปในลักษณะเพื่อพอกินเท่านั้น ไม่มีการพาณิชย์เข้ามาเกี่ยวข้อง พืชที่ชาวไทยเขมรเพาะปลูกในระยะเริ่มก่อตั้งชุมชน ก็เป็นการปลูกเพื่อนำไปไว้กินในครอบครัวเท่านั้น เช่น การปลูกข้าว หรือการปลูกข้าวโพด

ข้าวเจ้าเป็นอาหารหลักของชาวไทยเขมร จึงจำเป็นที่จะต้องปลูกข้าวเพื่อไว้กินในครอบครัว การปลูกข้าวของชาวไทยเขมรจะเป็นการปลูกแต่เพียงพอกิน ไม่ใช่การปลูกเพื่อนำไปขาย การปลูกข้าวของชาวไทยเขมรจึงเป็นการปลูกที่ไม่ได้พิถีพิถัน เพียงแค่ขอให้มือน้ำมาหล่อเลี้ยงต้นกล้าเจริญเติบโตและออกรวงให้เก็บเกี่ยวได้ก็เพียงพอ การปลูกข้าวของชาวไทยเขมรจะเป็นการปลูกใน 2 ลักษณะคือ การปลูกข้าวในนาหรือที่ลุ่มหรือเรียกอีกอย่างว่าข้าวนา และการปลูกข้าวในไร่หรือที่ดอนหรือเรียกว่าข้าวไร่ การข้าวไร่จะปลูกบนที่ดอนและไม่มีน้ำขัง

วิถีการทำมาหากินที่เป็นการเพาะปลูกเพื่อยังชีพของชาวไทยเขมรก็ดำเนินเช่นนี้เรื่อยมาช่วงระยะเวลาหนึ่ง จนกระทั่งช่วงราวประมาณ พ.ศ. 2480 วิถีของชาวไทยเขมรถูกชักจูงเข้าสู่การระบบการเพาะปลูกเพื่อการพาณิชย์ โดยมีชาวจีนกลุ่มหนึ่งเดิมที่อาศัยอยู่ในประเทศกัมพูชา ต่อมาชาวจีนเหล่านี้ได้รับความไม่เป็นธรรมบางประการจากรัฐบาลกัมพูชา จึงได้อพยพออกจากกัมพูชาและได้แตกกระจายออกไปในหลาย ๆ ภูมิภาคของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รวมทั้งเข้ามาในประเทศไทยทางชายแดนที่ติดกับกัมพูชา และได้เข้ามาอาศัยอยู่ในชุมชนของชาวไทยเขมร กลุ่มชาวจีนเหล่านี้เป็นคนที่เคยอาศัยอยู่ในประเทศกัมพูชามาก่อนจึงเข้าใจภาษาเขมรที่ชาวไทย

เขมรในชุมชนใช้สื่อสารเป็นอย่างดี ชาวจีนจึงสามารถที่จะสื่อสารกับชาวไทยเขมรในชุมชนได้ พื้นฐานเดิมของกลุ่มชาวจีนที่เข้ามาในชุมชนจะเป็นกลุ่มพ่อค้าที่ทำการค้าขายอยู่ก่อนในกัมพูชา และเมื่อเข้ามาอยู่ในชุมชนชาวจีนก็ยังคงเข้ามาทำการค้ากับกลุ่มชนในชุมชน โดยได้นำสินค้าที่จำเป็นต่าง ๆ เช่น เสื้อผ้าและอาหารแห้งเข้ามาขายให้กับกลุ่มชน รวมทั้งได้ส่งเสริมให้กลุ่มชนในชุมชนได้มีการปลูกถั่วลิสง (ถั่วดิน หรือถั่วขุด หรือถั่วยี่สง) ในจำนวนมาก ๆ (ถั่วลิสงเป็นพืชที่ชาวชุมชนได้มีการปลูกอยู่ก่อน แต่ปลูกในจำนวนไม่มาก) และกลุ่มพ่อค้าชาวจีนเหล่านี้ก็จะทำหน้าที่เป็นพ่อค้าคนกลางรับซื้อผลผลิตจากกลุ่มชนไปขายต่อยังนอกชุมชน

หลังจากที่กลุ่มพ่อค้าชาวจีนได้เข้ามาส่งเสริมให้ชาวไทยเขมรในชุมชนได้มีการเพาะปลูกถั่วลิสงได้เป็นผลสำเร็จอย่างดี จนมีการปลูกถั่วลิสงกันอย่างแพร่หลายในทุกชุมชนของชาวไทยเขมร กลุ่มพ่อค้าชาวจีนเล็งเห็นว่าการได้ส่งเสริมให้กลุ่มชนปลูกถั่วได้ผลดีและสามารถทำกำไรได้เป็นอย่างมากจากผลผลิตถั่ว ชาวจีนจึงได้ส่งเสริมให้ชาวชุมชนได้มีปลูกพืชชนิดอื่น ๆ เพื่อการพาณิชย์ เช่น ยาสูบ มันสำปะหลัง และส้มเขียวหวาน

การเข้ามาของกลุ่มพ่อค้าชาวจีนนับได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นของระบบค้าขายด้วยเงินอย่างเต็มระบบที่เกิดขึ้นกับกลุ่มชนในชุมชน ซึ่งช่วงเวลาก่อนที่ชาวจีนจะเข้ามาในชุมชนเงินไม่ได้มีความสำคัญกับชาวชุมชนเท่าใดนัก ด้วยเหตุที่ว่าชาวชุมชนไม่ได้พึ่งพาเครื่องอุปโภคบริโภคที่ได้มาจากการซื้อขาย แต่ชาวชุมชนจะพึ่งพาเครื่องอุปโภคบริโภคที่สามารถหาได้ในชุมชน จะมีการแลกเปลี่ยนสินค้ากันบ้างกับกลุ่มชนอื่นก็จะเป็นการแลกเปลี่ยนระหว่างสินค้ากับสินค้า ไม่ได้เป็นการแลกเปลี่ยนสินค้ากับเงิน ชาวชุมชนจึงไม่จำเป็นต้องสะสมเงิน แต่เมื่อชาวจีนเข้ามา ก็ได้สร้างระบบการแลกเปลี่ยนสินค้ากับเงิน เงินจึงมีความสำคัญกับกลุ่มชนที่จะมีไว้สำหรับซื้อหาเครื่องอุปโภค เช่น กะปิ เกลือ และอาหารแห้งต่าง ๆ และมีไว้เพื่อซื้อเครื่องบริโภค เช่น เสื้อผ้า และเครื่องครัว

การเพาะปลูกเพื่อการพาณิชย์ตามแบบของกลุ่มพ่อค้าชาวจีนเป็นผู้นำหนดก็ได้เป็นไปเรื่อยมาจนกระทั่งราวประมาณ พ.ศ. 2510 – 2515 พืชเศรษฐกิจชนิดใหม่ก็ได้เข้ามาในชุมชนชาวไทยเขมรในพื้นที่อำเภอโป่งน้ำร้อน นั่นก็คือลำไยซึ่งเป็นพืชที่เจริญเติบโตได้ดีในพื้นที่ที่มีความสูงกว่าระดับน้ำทะเลจำนวนมาก ๆ ซึ่งเหมาะสมกับพื้นที่ชุมชนชาวไทยเขมรที่มีความสูงกว่าระดับน้ำทะเลในปริมาณที่เหมาะสมกับการปลูกลำไย โดยการเพาะปลูกระยะเริ่มแรกยังไม่เป็นที่แพร่หลายเท่าใดนัก มีการปลูกต่อครอบครัวเป็นจำนวนไม่มาก เนื่องจากลำไยเป็นพืชที่จะต้องใช้ปัจจัยด้านอุณหภูมิเป็นปัจจัยหลักในกระตุ้นให้ลำไยออกผลผลิต การปลูกระยะเริ่มแรกจะปลูกแบบต้องอาศัยสภาพอากาศเป็นตัวกระตุ้นให้ลำไยออกผล ซึ่งสภาพอากาศเป็นปัจจัยที่ไม่สามารถควบคุมได้ ผลผลิตลำไยจึงไม่สามารถคาดคะเนได้ว่าในปีใดจะออกผล หรือออกผลในจำนวนเท่าใด จนกระทั่งราวประมาณ พ.ศ. 2530 - 2532 นวัตกรรมการปลูกลำไยแบบใหม่ก็เข้ามาสู่ชุมชน โดยมีการคิดค้นสารเคมีที่ช่วยกระตุ้นให้ลำไยออกผลผลิต จนเป็นตัวกระตุ้นให้กลุ่มชนในชุมชนเพาะปลูกลำไยกันเป็นจำนวนมาก และได้กลายมาเป็นพืชเศรษฐกิจสำคัญของชุมชนชาวไทยเขมร

ถึงแม้ว่าจะมีนวัตกรรมใหม่ที่เป็นกระตุ้นให้ลำไยออกผลผลิตในช่วงเวลาและจำนวนที่ต้องการ แต่ช่วงระยะแรกที่มีการนิยมปลูกลำไยเป็นพืชเศรษฐกิจ ราคาของลำไยที่ชาวไทยเขมรขายได้นั้นยังไม่คุ้มกับค่าใช้จ่ายกับการลงทุนในแต่ละปี จนกระทั่งใน พ.ศ. 2550 รัฐบาลไทยได้จัดทำนโยบายส่งเสริมให้ประชาชนในประเทศจีนที่นิยมรับประทานลำไยอยู่ก่อนแล้วให้นิยมเพิ่มมากขึ้นอีก เป็นผลให้ปริมาณการส่งออกลำไยไปยังประเทศจีนเพิ่มมากขึ้นทำให้ราคาผลผลิตลำไยปรับตัวสูงขึ้นมาก โดยราคาลำไยที่สูงขึ้นเป็นผลให้ชาวไทยเขมรในชุมชนมีฐานะทางเศรษฐกิจดีขึ้นเป็นอย่างมาก แต่ก็ยังคงมีการปลูกชนิดอื่น ๆ ผสมผสานกับการปลูกลำไย เช่น มันสำปะหลัง ข้าวโพด รวมทั้งยังคงมีการปลูกข้าว (ส่วนมากจะเป็นข้าวไร่) ไร่รับประทานในครอบครัว

ชาวไทยเขมรในชุมชนพื้นที่อำเภอโป่งน้ำร้อน จังหวัดจันทบุรี ถึงแม้ว่าปัจจุบันชุมชนจะประสบกับความเปลี่ยนแปลงมากมายที่เกิดขึ้นในชุมชน ทั้งด้านเศรษฐกิจที่มีการเปลี่ยนรูปแบบการปลูกพืชเพื่อยังชีพมาเป็นปลูก

เพื่อการค้า ด้านสังคมที่มีเปลี่ยนแปลงด้านการปกครองจากหัวหน้าบ้านมาเป็นกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน หรือการเปลี่ยนด้านคมนาคมที่เดิมใช้เกวียนเป็นพาหนะกลายเป็นรถยนต์ และด้านวัฒนธรรมที่รับเอาวัฒนธรรมภายนอกที่มากับความทันสมัยต่าง ๆ เข้ามาในชุมชน จนทำให้ประเพณี และพิธีกรรมความเชื่อบางอย่างที่ชาวไทยเขมรเคยปฏิบัติสืบทอดมาได้เริ่มเลือนหายไป แต่ยังมีพิธีกรรมความเชื่อหลายอย่างที่ยังหลงเหลืออยู่และชาวชุมชนยังปฏิบัติต่อเนื่องสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ เช่น พิธีกรรม “แซนนะตา” หรือเซ่นเจ้าที่ พิธีกรรม “แซนตุนตา” หรือบุญวันสารท

ด้วยความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่ชุมชนชาวไทยเขมรได้รับ ซึ่งความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ก่อให้เกิดเป็นแรงเสียดทานที่ส่งผลให้วัฒนธรรม ประเพณีและความเชื่อต่าง ๆ ที่ชาวชุมชนเคยปฏิบัติกันสืบทอดมาตั้งแต่ครั้งบรรพบุรุษเริ่มถูกทอดทิ้งความสำคัญลงไป พิธีกรรมความเชื่อบางอย่างอาจจะต้องสูญหายหรือตายไปกับคนที่นับถือพิธีกรรมนั้น ๆ เพราะไม่มีการสืบทอดจากคนรุ่นหลังที่เรียกตนเองว่าคนรุ่นใหม่ เช่น “เฮาปะลิ่ง” หรือพิธีเรียกขวัญ และ “แกครว๊ะ” หรือพิธีสะเดาะเคราะห์ ที่ปัจจุบันผู้ที่เป็นหมอพิธีเริ่มที่จะมีอายุมากขึ้น จึงเป็นการสูญเสียที่จะทำให้พิธีกรรมเหล่านี้จะต้องสาบสูญไปถ้าไม่มีผู้ใดผู้หนึ่งสืบทอดหรือใช้วิธีการอื่น ๆ ที่จะดำรงรักษาพิธีกรรมความเชื่อเหล่านี้เอาไว้

บรรณานุกรม

เอกสาร

กรมศิลปากร. (2535). พระราชพงศาวดารฉบับพระราชหัตเลขา. เล่ม 1 – 2. กรุงเทพฯ: กองวรรณกรรมและ

ประวัติศาสตร์ กรมศิลปากร.

ทิพากรวงศ์, เจ้าพระยา. (2503). พระราชพงศาวดาร รัชกาลที่ 1. ม.ป.ท.

ประกอบ ผลงาม. (2538). สารานุกรมกลุ่มชาติพันธุ์เขมรถิ่นไทย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล.

ภาสกรวงศ์, เจ้าพระยา. (2526). พระราชพงศาวดารรัชกาลที่ 1. กรุงเทพฯ: องค์การค้าคุรุสภา.

เรื่องเดชนันต์ (ทองดี ธนรัชต์), พันตรีหลวง. (2460). ราชพงศาวดารกรุงกัมพูชา. นนทบุรี: ศรีปัญญา.

สิริ เปรมจิตต์. (2480). ไทยกับเขมร. ม.ป.ท.

เสถียร โกเศศ. (2483). เรื่องของชนชาติไทย. กรุงเทพฯ: ผดุงศึกษา.

สัมภาษณ์

ขจรศักดิ์ นพสาย. (2555, 17 กุมภาพันธ์). ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 3 บ้านบึงข้งบน ตำบลเทพนิมิต อำเภอโป่งน้ำร้อน จังหวัดจันทบุรี, สัมภาษณ์.

ควร เห็ดตูม. (2556, 12 พฤษภาคม). สัมภาษณ์.

เจีย ศรีมงคล. (2556, 9 มีนาคม). สัมภาษณ์.

เชื่อม จันทร์หอม. (2556, 1 มิถุนายน). สัมภาษณ์.

ถวิล แผลงโสม. (2556, 2 กันยายน). สัมภาษณ์.

เปลว เทียนหอม. (2556, 24 พฤษภาคม). สัมภาษณ์.

พงษ์พันธุ์ ศรีโสภณนิมิต. (2555, 4 ตุลาคม). ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 3 บ้านบึงข้งกลาง ตำบลเทพนิมิต อำเภอโป่งน้ำร้อน จังหวัดจันทบุรี, สัมภาษณ์.

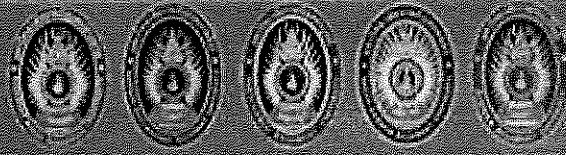
พงษ์ศักดิ์ พลสุข. (2555, 14 ตุลาคม). ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 1 บ้านจางวาง ตำบลหนองตากง อำเภอโป่งน้ำร้อน จังหวัดจันทบุรี, สัมภาษณ์.

เมื่อด คณะพล. (2555, 12 ตุลาคม). สัมภาษณ์.
ยวน นนพรัตน์. (2555, 15 เมษายน). สัมภาษณ์.
วัน ศิลาณิล. (2555, 13 เมษายน). สัมภาษณ์.
วิเศษ สมวัน. (2556, 12 มกราคม). สัมภาษณ์.
สร้อย บัวแปลง. (2556, 20 มกราคม). สัมภาษณ์.
สะ เพ็ชรสุวรรณ. (2555, 2 ตุลาคม). สัมภาษณ์.
สายใจ ศิลาณิล. (2556, 24 พฤษภาคม). สัมภาษณ์.
เสริม บัวแปลง. (2555, 16 กรกฎาคม). สัมภาษณ์.
เอียบ ลือสถาน. (2555, 2 ตุลาคม). สัมภาษณ์.
เอือน นพรัตน์. (2555, 20 มกราคม). สัมภาษณ์.

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
หลักการและเหตุผล	ก
วัตถุประสงค์ของการประชุม	ข
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	ข
ผู้ทรงคุณวุฒิประจำห้องนำเสนอผลงาน	ข
หน่วยงานที่รับผิดชอบ	ค
สถาบันร่วมจัดประชุมวิชาการ	ค
กำหนดการประชุมวิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 1 “พหุวิทยาการกับการศึกษาภาษา-วรรณกรรม”	ง
กำหนดการนำเสนอผลงานวิจัย	จ
บทความด้านภาษา	1
กลวิธีการรักษาหน้าในการตอบคำถามของบุคคลในวงการบันเทิงไทยจากรายการสามแซบ <i>สมาลี พลซุนทรพิทย์</i>	2
การศึกษาคำสแลงที่ปรากฏบนเฟซบุ๊ก <i>อลิศรา แก้วชนะเนตร, สุริยา คำกุนะ</i>	15
วัฒนธรรมและการใช้ภาษาเกี่ยวกับการทุจริตคอร์รัปชันในบริบทสังคม ที่ปรากฏในวรรณกรรมไทยและการใช้ จริงในปัจจุบันของภาคประชาสังคม จังหวัดนครราชสีมา <i>จิรวิพร ไทยงูเหลือม, พิมพ์พจี บรรจงปรุ, อารีย์ ศรีอำนวย, วิมาน วรรณคำ</i>	21
การเปลี่ยนแปลงชนิดคำจากภาษาบาลีและภาษาสันสกฤตสู่คำยืมภาษาไทย <i>ธวัชชัย ดุลยสุจริต</i>	32
วิธีวิทยาการจัดการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้แนวคิดบันได 5 ขั้น ของการพัฒนาผู้เรียนสู่มาตรฐานสากลใน ศตวรรษที่ 21 <i>โชคศิริภักดิ์ ธนเศรษฐวัฒนา</i>	38
การพัฒนาสื่อส่งเสริมการคิดเชื่อมโยงทางภาษาไทยด้วยร้อยกรองปริศนาผะหมี่ <i>ปาลิตา ผลประดับเพชร, สันทรัพย์ ยืนยาว</i>	55
ผลสัมฤทธิ์ของทักษะการอ่านในนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6: กรณีศึกษาจากโรงเรียนบ้านดอนใหญ่ และ โรงเรียนอนุบาลลำปลายมาศ จังหวัดบุรีรัมย์ <i>ณภัทร เขาว์นวม, อุภาวัฒน์ นามศิริ</i>	68
การวิเคราะห์โครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษที่ใช้ในการเขียนข่าวที่น่าที่ปรากฏในข่าวการศึกษาไทยใน หนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ออนไลน์ <i>พิสุทธิพงศ์ เอ็นดู</i>	77
บทความด้านคติชนวิทยา	94
การสื่อความหมายคนพิการในนิทานของกลุ่มชาติพันธุ์ไท <i>สุดารัตน์ มาศวรรณ</i>	95
ชาวไทยเขมร : พหุวัฒนธรรมในบริบทสังคมไทย <i>ณรงค์ฤทธิ์ สุขสวัสดิ์</i>	104

PROCEEDINGS of
The 1st National Conference
Multidisciplinary and Studies in Language and Literature

รวมบทความฉบับเต็ม

การประชุมวิชาการระดับชาติ ครั้งที่ ๑

มหาวิทยาลัยการศึกษามหาสารคาม – วรรณกรรม

วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๖๑

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

การประชุมวิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 1

หัวข้อ “พหุวิทยาการกับการศึกษาภาษา-วรรณกรรม”

วันที่ 19 ตุลาคม 2561

ณ อาคารศูนย์การเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

หลักการและเหตุผล

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม เป็นมหาวิทยาลัยที่มีวัตถุประสงค์ ดังนี้ 1) เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีคุณธรรม จริยธรรม มีจิตสาธารณะ มีความรู้ความสามารถและทักษะในระดับมาตรฐานสากล รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคมอย่างมีเหตุผล และส่งเสริมสนับสนุนการขยายโอกาสทางการศึกษาให้แก่ผู้พิการ ผู้มีความสามารถพิเศษ บุคลากรประจำการ และประชาชนทั่วไป 2) เพื่อผลิตและพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพตามมาตรฐานของวิชาชีพชั้นสูง 3) เพื่อผลิตผลงานวิจัยที่สร้างองค์ความรู้และนวัตกรรม พัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีสมัยใหม่ ที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริงในการพัฒนาการเรียนการสอน พัฒนาท้องถิ่นและภูมิภาค เพื่อนำไปสู่การแข่งขันของประเทศได้อย่างยั่งยืน 4) เพื่อเสริมสร้างพลังปัญญาของแผ่นดิน ในการพัฒนาชุมชนและสังคมให้เข้มแข็ง บนฐาน ความรู้และตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ยุทธศาสตร์การบริการวิชาการ ในการช่วยให้สังคม พึ่งตนเองได้อย่างยั่งยืน 5) เพื่อทำนุบำรุงศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม ประเพณีไทย และท้องถิ่นอีสานโดยการพัฒนา และต่อยอดภูมิปัญญาท้องถิ่น 6) เพื่อพัฒนาการจัดการ การบำรุงรักษาและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน 7) เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งและยกระดับคุณภาพทางวิชาการและงานวิจัยร่วมกับสถาบันวิชาการในและต่างประเทศ และ 8) เพื่อพัฒนาระบบบริหารจัดการ คณาจารย์และบุคลากร โดยการมีส่วนร่วมให้มีประสิทธิภาพมีความคล่องตัวตามหลักธรรมาภิบาล สามารถพึ่งตนเองได้อย่างยั่งยืนตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งหลักสูตรสาขาวิชาภาษาไทยเป็นหลักสูตรที่มุ่งผลิตบัณฑิตให้มีความรู้และทักษะทางภาษาและวรรณกรรมไทย สามารถอนุรักษ์ สืบทอด สร้างสรรค์ ประยุกต์ใช้ในการประกอบอาชีพ ตระหนักในคุณค่าของภูมิปัญญาท้องถิ่นอย่างมีคุณธรรม จริยธรรมและเท่าทันยุคสมัย เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัย

เพื่อให้การพัฒนาคุณภาพของนักศึกษาให้เป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพ หลักสูตรสาขาวิชาภาษาไทยได้ตระหนักถึงการจัดโครงการเพื่อส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพนักศึกษา ส่งเสริมและพัฒนาอาจารย์ ตลอดจนมุ่งสร้างความร่วมมือกับเครือข่ายวิชาการด้านภาษาไทยจากสถาบันอื่น หลักสูตรสาขาวิชาภาษาไทยได้ส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือด้านวิชาการ โดยเฉพาะการเป็นเจ้าภาพในการจัดประชุมวิชาการระดับชาติซึ่งจะแสดงให้เห็นถึงศักยภาพและความเข้มแข็งของหลักสูตรฯ ได้เป็นอย่างดี อีกทั้งยังได้รับความร่วมมือกับเครือข่ายมหาวิทยาลัยจัดการประชุมในรูปแบบเป็นเจ้าภาพร่วมกัน ก็เพื่อประสานความร่วมมือ สร้างเครือข่ายการวิจัยให้เข้มแข็ง ก่อให้เกิดเครือข่ายการทำวิจัยระหว่างมหาวิทยาลัยในอนาคตอย่างยั่งยืน

วัตถุประสงค์ของการประชุม

1. เพื่อเป็นการกระตุ้นและส่งเสริมให้คณาจารย์ภายใน และภายนอกมหาวิทยาลัย ได้ตระหนักและเห็นถึงความสำคัญของงานวิจัย ในการผลิตและตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานวิจัยในที่ประชุมวิชาการ
2. เพื่อเป็นเวทีในการนำเสนอผลงานวิจัยในระดับชาติ เผยแพร่และแลกเปลี่ยนความก้าวหน้าทางวิชาการของอาจารย์ นักวิจัย นิสิต นักศึกษา ผู้เข้าร่วมประชุมจากในประเทศ
3. เพื่อสร้างเครือข่ายงานวิจัยกับสถาบันการศึกษาต่าง ๆ
4. เพื่อตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานวิจัยในรายงานสืบเนื่องจากการประชุม หรือวารสารวิชาการระดับชาติ
5. เพื่อเผยแพร่ผลงานวิจัยและบริการวิชาการของหลักสูตรสาขาวิชาภาษาไทยและเครือข่ายมหาวิทยาลัย เพื่อนำไปสู่การใช้ประโยชน์และพัฒนาท้องถิ่น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เกิดการกระตุ้นและส่งเสริมให้คณาจารย์ภายใน และภายนอกมหาวิทยาลัย ได้ตระหนักและเห็นถึงความสำคัญของงานวิจัย ในการผลิตและตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานวิจัยในที่ประชุมวิชาการ
2. เป็นเวทีในการนำเสนอผลงานวิจัยในระดับชาติ เผยแพร่และแลกเปลี่ยนความก้าวหน้าทางวิชาการของอาจารย์ นักวิจัย นิสิต นักศึกษา ผู้เข้าร่วมประชุมจากในประเทศ
3. สร้างเครือข่ายงานวิจัยกับสถาบันการศึกษาต่างๆ
4. ตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานวิจัยในรายงานสืบเนื่องจากการประชุม หรือวารสารวิชาการระดับชาติ
5. เผยแพร่ผลงานวิจัยและบริการวิชาการของหลักสูตรสาขาวิชาภาษาไทยและเครือข่ายมหาวิทยาลัย เพื่อนำไปสู่การใช้ประโยชน์และพัฒนาท้องถิ่น

ผู้ทรงคุณวุฒิประจำห้องนำเสนอผลงาน

ลำดับที่ 1 ห้อง Auditorium 1 (ภาษา)

ผู้วิพากษ์ รศ.ดร.วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์ และ ผศ.ดร. บุญยแสนอ ตริวิเศษ
พิธีกรประจำห้อง อ.ศศิธร อ่อนเหลา

ลำดับที่ 2 ห้องประชุมช่อพะยอม 3 (คติชนวิทยา)

ผู้วิพากษ์ รศ.ดร.สุภาพร คงศิริรัตน์ และ รศ.กฤษฎา ศรีธรรมมา
พิธีกรประจำห้อง อ.สุดาร์ตน์ มาศวรรณมา

ลำดับที่ 3 ห้อง 360304 (วรรณกรรม)

ผู้วิพากษ์ ผศ.ดร.ราชันย์ นิลวรรณภา และ อ.ดร.ปัทมกานา พรหมกันทา
พิธีกรประจำห้อง อ.วินัย แสงกล้า

หน่วยงานที่รับผิดชอบ

หลักสูตรสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

สถาบันร่วมจัดประชุมวิชาการ

ภาคีเครือข่ายภาษาไทยและเครือข่ายนักวิชาการด้านภาษาและวัฒนธรรมจาก มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา และ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

กำหนดการประชุมวิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 1

หัวข้อ “พหุวิทยาการศึกษาระดับชาติ-วรรณกรรม”

วันที่ 19 ตุลาคม 2561

ณ อาคารศูนย์การเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่น (อาคาร 36) คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

.....

เวลา	รายการ	สถานที่
08.00-08.30 น.	ลงทะเบียน	หน้าห้องประชุมช่อพยอม 1 (ห้องประชุม 510 ที่นั่ง ชั้น 1 อาคาร 36)
08.30-09.00 น.	พิธีเปิดการประชุมวิชาการ - ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ สิงห์เลิศ คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ กล่าวต้อนรับ - ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เชษฐา จักรไชย ประธานหลักสูตรสาขาวิชาภาษาไทย กล่าวรายงาน - ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ สิงห์เลิศ คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ กล่าวเปิดงาน	ห้องประชุมช่อพยอม 1 (ห้องประชุม 510 ที่นั่ง ชั้น 1 อาคาร 36)
09.00-12.00 น.	- บรรยายเรื่อง “พหุวิทยาการศึกษาระดับชาติ วรรณกรรม” วิทยากรโดย รองศาสตราจารย์ ดร.วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์	ห้องประชุมช่อพยอม 1 (ห้องประชุม 510 ที่นั่ง ชั้น 1 อาคาร 36)
12.00-13.00 น.	พักรับประทานอาหารกลางวัน	บริเวณห้องโถงชั้น 2 อาคาร 36
13.00-17.00 น.	นำเสนอผลงานวิชาการกลุ่มย่อย โดยวิทยากรร่วม รองศาสตราจารย์ ดร.วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์	
	- กลุ่มที่ 1 ภาษา	ห้อง Auditorium 1 (ชั้น 1 อาคาร 36)
	- กลุ่มที่ 2 คติชนวิทยา	ห้องประชุมช่อพยอม 3 (ชั้น 3 อาคาร 36)
	- กลุ่มที่ 3 วรรณกรรม	ห้อง 360304 (ชั้น 3 อาคาร 36)
17.00 น.	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เชษฐา จักรไชย ประธานหลักสูตรสาขาวิชาภาษาไทย กล่าวขอบคุณหน่วยงาน ต่าง ๆ ที่ส่งบุคลากรเข้าร่วมสัมมนา/ ปิดงาน	

- หมายเหตุ :
1. กำหนดการสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม
 2. วันที่ 18 ตุลาคม พ.ศ. 2561 มีงานเลี้ยงต้อนรับ ณ ห้องประชุมช่อพยอม
เวลา 19.00 - 22.00 น.
 3. ประสานงาน/ แจ้งการเข้าร่วมงานเลี้ยงต้อนรับภายในวันที่ 30 กันยายน พ.ศ. 2561
 4. ต้องการให้ประสานเรื่องโรงแรมที่พัก ติดต่อ 084-5186972

ลำดับที่ 2 ห้องประชุมช่อพะยอม 3 (คติชนวิทยา)

ผู้วิพากษ์ รศ.ดร.สุภาพร คงศิริรัตน์ และ รศ.กฤษฎา ศรีธรรมมา

พิธีกรประจำห้อง อ.สุดารัตน์ มาศวรรณ

ลำดับ	บทความและผู้นำเสนอ
1	การสื่อความหมายคนพิการในนิทานของกลุ่มชาติพันธุ์ไท สุดารัตน์ มาศวรรณ
2	ชาวไทยเขมร : พหุวัฒนธรรมในบริบทสังคมไทย ณรงค์ฤทธิ์ สุขสวัสดิ์
3	พิธีกรรมการทำขวัญนาเกลือ : กรณีศึกษาชุมชนบ้านป่าแดง อำเภอกำแพง จังหวัดจันทบุรี วุฒินันท์ สุพร, ทิพวรรณ จันทวงษ์ และสิริยา มะลิวัลย์
4	เพลงลูกทุ่งลาวกับการประกอบสร้างความทันสมัย ปิยวรรณ กันทอง
5	ชาวช่อง ว่าด้วยพิธีกรรมและความเชื่อในการแต่งงาน กรณีชุมชนวัฒนธรรมของ บ้านจันทเขลม จังหวัดจันทบุรี ณรงค์ฤทธิ์ สุขสวัสดิ์, ดาราวลี เฌียงเหนือ, ศิริภรณ์ สาธราลัย
6	การจัดทำทะเบียนวัตถุโบราณเพื่อจัดตั้งศูนย์เรียนรู้พิพิธภัณฑ์ท้องถิ่นแบบมีส่วนร่วมในวัด อิสานทะเลเม่นชัย อำเภอลำปลายมาศ จังหวัดบุรีรัมย์ พิพัฒน์ ประเสริฐสังข์, สันติภาพ ขวรัมย์, ยุพาวดี อาจหาญ, พิมพ์ภา ยอดนารี
7	แหล่งเกลือทุ่งกุลาร้องไห้ : ตำนาน พื้นที่นิเวศและการสร้างอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม สมปอง มุลมณี

ลำดับที่ 3 ห้อง 360304 (วรรณกรรม)

ผู้วิพากษ์ ผศ.ดร.ราชันย์ นิลวรรณภา และ อ.ดร.ปัทมา พรหมกันทา

พิธีกรประจำห้อง อ.วินัย แสงกล้า

ลำดับ	บทความและผู้นำเสนอ
1	การศึกษาอัตลักษณ์ถิ่นเหนือและอีสานผ่านวรรณกรรมเพลง อนันต์ ลากุล
2	หิมพานต์เสนาหา: ความเป็นอื่น ชนบท และความเป็นหญิง ในนวนิยายเรื่อง มาแต่หิมพานต์ อรรวรรณ ฤทธิ์ศรีธร
3	การศึกษาวิเคราะห์วรรณกรรมเยาวชนของขมัยกร แสงกระจ่าง อุภาวัฒน์ นามศิริ
4	เทพเจ้ากรีก-โรมันและอินเดียที่มีความสัมพันธ์กับธรรมชาติ ประทุมเพชร แซ่อ่อง

บทความด้านคติชนวิทยา
ห้องประชุมช่อพะยอม 3
ผู้วิพากษ์ รศ.ดร.สุภาพร คงศิริรัตน์
รศ.กฤษฎา ศรีธรรมมา
พิธีกรประจำห้อง อ.สุดารัตน์ มาศวรรณ

